

'DURACELL, MRS. TANAKA SAID'

FERDINANDO FREGA

DURACELL, ΕΙΠΕ Η ΚΥΡΙΑ TANAKA

Ο ιαπωνικός θάνατος

The Art of Attraction · 12

Εκείνη τη μέρα ήμουν στα κεντρικά γραφεία στο Μιλάνο. Έπρεπε να εξηγήσω στους ανθρώπους του μάρκετινγκ πώς ένα προϊόν μπορεί να πουληθεί απλώς αφήνοντας τον κόσμο να το μυρίσει, κάτι που κανείς δεν είχε σκεφτεί ποτέ.

Πουλούσαμε προϊόντα περιποίησης και δεν είχαμε ποτέ καμία σχέση με τα τρόφιμα. Όμως αυτό που φαινόταν λογικό συνάντησε στην πραγματικότητα μια άλλη διάσταση, όπου η φαντασία παντρεύτηκε το νουάρ και ξαφνικά έγινε αλήθεια.

Η ιδέα ήταν ότι αν ζητούσαμε από έναν πελάτη να μυρίσει τον δίσκο ενός προϊόντος, θα μας έλεγε ότι δεν μύριζε τίποτα παρά πρεσαριστό χαρτόνι. Κι εγώ θα ήμουν αυτός που θα του έλεγε ότι δεν μπορούσε να μυρίσει το άρωμα της επιτυχίας πίσω από τη μάρκα μόνο.

Αχαχαχαχαχαχαχα.

Ας μη χαθούμε όμως στο φόντο. Δεν είναι γι' αυτό η ιστορία.

Μόλις είχα γυρίσει από το χοτ ντογκ μου όταν, ακριβώς στην έξοδο δίπλα στο θυρωρείο, βρήκα τον διευθύνοντα σύμβουλό μου έτοιμο να φύγει. Με φώναξε και μου είπε: «Frega, ελάτε μαζί μου. Σταματήστε να παίζετε με τους ανθρώπους του μάρκετινγκ, δεν θα καταλάβουν ποτέ, όχι μέχρι να σας δουν να δουλεύετε στο πεδίο. Ελάτε, πάμε στο αεροδρόμιο να

συναντήσουμε μια συνάδελφο της Gillette, τη νέα διευθύνουσα σύμβουλο της Ιαπωνίας, την κυρία TANAKA.

«Θα δείτε, είναι ευχάριστη γυναίκα, και αγαπά τους Καλαβρούς. Πριν από πολύ καιρό είχε έναν φίλο από τα μέρη σας· μου το είπε στο τελευταίο μας διοικητικό συμβούλιο στη Βοστώνη».

«Μα Dottore, δεν μιλάω ιαπωνικά, δεν είχα ποτέ φιλενάδες σε εκείνα τα μέρη, δεν θα ήξερα πώς να φερθώ ή τι να πω. Δεν έχω πάει ποτέ εκεί».

«Ελάτε, μπειτε στο αυτοκίνητο, εσείς οδηγείτε. Πάμε στο Milano Malpensa και θα σας εξηγήσω στον δρόμο. Θα πω στη γραμματέα μου να λέει σε όποιον σας ψάχνει ότι είστε σε αποστολή μαζί μου».

Είχαμε περίπου πενήντα λεπτά δρόμο μπροστά μας, και άρχισε να μου κάνει προσωπικές ερωτήσεις: η οικογένεια, τα παιδιά, νέα του πατέρα μου, που τον ήξερε καλά. Καθόλου δουλειά. Μόνο στα τελευταία δέκα λεπτά πριν από το αεροδρόμιο μου έδωσε μερικές τεχνικές λεπτομέρειες για το ποια ερχόταν.

Η κυρία Tanaka είχε υποστεί πρόσφατα μια απώλεια, τον θάνατο του πατέρα της, και ήταν καλή ευκαιρία να της εκφράσουμε τα συλλυπητήριά μας. Ανάμεσα στις γραμμές βγήκε ότι προερχόταν από το παγκόσμιο διοικητικό συμβούλιο της Duracell και είχε λάβει αυτόν τον νέο διορισμό στη Gillette μόλις μερικά τρίμηνα νωρίτερα. Καμία υποψία όμως για το τι κρυβόταν από πίσω, τουλάχιστον όχι στα δικά μου γεωγραφικά πλάτη.

Την είδα να φτάνει: μέτριο ανάστημα, κομψή, χαμογελαστή. Ο διευθύνων σύμβουλός μου τη χαιρέτησε θερμά με το τελετουργικό φιλί και στα δύο μάγουλα. Εγώ δεν είχα τέτοια οικειότητα και περιορίστηκα να της φιλήσω το χέρι, κι εκείνη χαμογέλασε.

Ζήτησε πρώτα να πάει στην τουαλέτα και ύστερα να σταθούμε σε ένα από τα τραπεζάκια του μπαρ, για ένα ποτό και λίγες κουβέντες.

Γύρισε λίγο αργότερα, φρέσκια και ακόμα πιο αρωματισμένη από πριν, και ο διευθύνων σύμβουλός μου στράφηκε προς εκείνη για να της εκφράσει τα συλλυπητήριά του. Εκείνη απάντησε:

«Ο θάνατος είναι ο ίδιος σε όλο τον κόσμο, αλλά η φιλοσοφία όσων κοιτάζουν τον θάνατο και διηγούνται την ιστορία της ζωής είναι, για έναν λαό της Ανατολής, πολύ μακριά από τη δυτική». Τι εννοούσε;

«Εσείς κλαίτε όταν τον θυμάστε. Εμείς χαμογελάμε όταν διηγούμαστε την ιστορία του, γιατί ζει μέσα σε όσα έκανε, όχι μόνο μέσα σε αυτό που ήταν».

Ήταν μια καινούργια έννοια και ταυτόχρονα δύσκολη. Δεν έχασα την ισορροπία μου, αλλά δυσκολεύτηκα να τη χωνέψω.

Ύστερα στράφηκε σε μένα και μου είπε, σε τέλεια καλαβρέζικη διάλεκτο: «Capisci sti».

Αχαχαχαχαχαχαχα.

Οι δυο τους έμειναν μαζί περίπου δέκα λεπτά, σε ιδιωτική συζήτηση, κι εγώ σκεφτόμουν συνέχεια τα λόγια της.

Περνώντας ξανά από μπροστά μου με αποχαιρέτησε και απομακρύνθηκε, και καθώς έφευγε τη φώναξα, ουρλιάζοντας:

«Κυρία Tanaka, capiscia aaaa».

Χαμογέλασε και απομακρύνθηκε.

Άλλα πενήντα λεπτά στο αυτοκίνητο για να γυρίσουμε στα κεντρικά. Ο διευθύνων σύμβουλος έμεινε σιωπηλός, δεν είπε τίποτα, κι εγώ οδηγούσα χωρίς να κάνω ερωτήσεις, ώσπου κάποια στιγμή μου είπε:

«Η Γιαπωνέζα συνάδελφος μου είπε ότι είστε ευχάριστος άνθρωπος, αλλά να προσέχω μαζί σας». Γιατί;

«Είπε ότι άνθρωποι σαν εσάς δεν δουλεύουν για εταιρείες, ούτε τις διοικούν». Και τι κάνουν;

Χαμογέλασε και απάντησε: «Capisci sti».

Ferdinando